

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. O.**,

skazanego za czyn z art. 284 § 1 k.k. i in.

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 19 sierpnia 2022 r.,

w przedmiocie dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt III K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

- 1. odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności;**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wnioszek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu i zwolnienie od opłaty od wniosku.**

UZASADNIENIE

Skazany M. O., pismem z dnia 6 marca 2022 r., wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt III K [...]. W swoim piśmie zakwestionował rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez jego obrońcę (postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2022 r., IV KO 151/21). Podniósł, że Sąd Najwyższy błędnie odniósł się do kwestii opinii biegłego oraz depozycji procesowych P. G..

Na mocy zarządzenia Przewodniczącego Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt IV KO 30/22, wezwano skazanego do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez:

- przedłożenie w terminie siedmiu dni wniosku o wznowienie sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego;
- uiszczenie w tym samym terminie opłaty od wniosku, pod rygorem odmowy przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, pismem z dnia 31 marca 2022 r. skazany wystąpił z wnioskiem o zwolnienie go od opłaty od wniosku oraz o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie.

W konsekwencji przedłożenia przez skazanego tego wniosku, na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego zwrócono się do Dyrektora Zakładu Karnego w C. o nadesłanie informacji o sytuacji majątkowej skazanego. Pismem z dnia 21 kwietnia 2022 r. Dyrektor Zakładu Karnego w C. przekazał informacje o zatrudnieniu skazanego i stanie jego konta depozytowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego, należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Skazany już ubiegał się o wznowienie postępowania w tej sprawie. Postanowieniem z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. IV KO 151/21, Sąd Najwyższy oddalił wniosek obrońcy z urzędu skazanego uznając, że zeznania P. G. złożone w sprawie III K [...] prowadzonej przed Sądem Okręgowym w B. [...] nie dostarczyły „nowych dowodów nieznanych Sądom rozpoznającym sprawę, z których wynikałoby, że skazany nie popełnił przypisanego mu czynu”. Orzekając w przedmiocie wniosku obrońcy skazanego w sprawie IV KO 151/21, Sąd Najwyższy wyjaśnił także dlaczego samo dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w sprawie III

K [...] nie stanowi „nowego faktu lub dowodu” o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. i w rezultacie nie może prowadzić do uwzględnienia wniosku obrońcy o wznowienie postępowania.

W piśmie inicjującym niniejsze postępowanie skazany M. O. kwestionuje postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2022 r. w sprawie IV KO 151/20, ponownie przedstawiając własną, odmienną od przyjętej przez Sąd Najwyższy ocenę okoliczności, które zdaniem skazanego powinny być uznane za nowe fakty lub dowody uzasadniające wznowienie postępowania karnego. Skazany ponownie odwołuje się do zeznań świadka P. G. złożonych w sprawie III K [...], jak również do kwestii powołania w tej sprawie biegłego z zakresu analiz finansowych. Jak już wspomniano, obie ww. okoliczności były przedmiotem oceny Sądu Najwyższego rozpoznającego wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego (sprawa o sygn. IV KO 151/21).

Pismo skazanego można zatem potraktować jako substytut środka odwoławczego od postanowienia Sądu Najwyższego wydanego w sprawie IV KO 151/21. Należy więc przypomnieć, że zgodnie z art. 547 § 1 k.p.k. na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie, chyba że orzekł o tym sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy. Skazany nie ma więc możliwości kwestionowania postanowienia wydanego w poprzednim postępowaniu wznowieniowym.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od adwokata lub radcy prawnego bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Dokładnie taki, oczywiście bezzasadny, charakter ma wniosek złożony przez M. O. Skazany odwołał się bowiem do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu prowadzonym w sprawie IV KO 151/21 i w przedmiocie których Sąd Najwyższy wydał postanowienie z dnia 22 lutego 2022 r. Wobec tego należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy dostrzega, że w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca zawarł zastrzeżenie, iż skorzystanie z unormowanego tam trybu jest możliwe „bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych”. Reguły wykładni celowościowej prowadzą jednak do wniosku, że można z tego trybu skorzystać, gdy istnieje brak formalny wniosku o wznowienie, w tym brak sporządzenia go i podpisania przez adwokata lub radcę prawnego. Kluczowe jest zatem stwierdzenie, że merytoryczna argumentacja wniosku jest oczywiście bezzasadna z punktu widzenia przesłanek wznowienia, a sam wniosek jest obarczony brakiem formalnym. Dlatego też nawet wezwanie do uzupełnienia braków formalnych nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu art. 545 § 3 k.p.k., o ile brak formalny nie został przez skazanego usunięty do czasu wydania postanowienia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Toteż, pomimo wezwania M. O. przez Przewodniczącego Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wznowienie poprzez uiszczenie opłaty i zachowanie przymusu adwokacko-radcowskiego, z uwagi na fakt, że brak ten nie został dotychczas przez skazanego uzupełniony a wniosek cechuje oczywista bezzasadność, należało odmówić przyjęcia wniosku do rozpoznania. W rezultacie należało też pozostawić bez rozpoznania wniosek skazanego złożony w wyniku wezwania do uzupełnienia braków formalnych, o wyznaczenie obrońcy z urzędu i zwolnienie od opłaty od wniosku.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]